

Bybanedemokrati

«I alle mine år på Stortinget kan jeg ikke huske å ha vært borti en lignende sak», sier *Eirin Sund fra Arbeiderpartiet*. Hun har aldri opplevd maken til uryddig situasjon etter at fylkestinget vedtok bussvei, mens sju jærkommuner ville ha bybane. Sund er førstedame på partiets liste til Stortingsvalget neste år, og velgerne klarer neppe å gjøre noe med den plasseringen. Det er slik demokratiet vårt fungerer i praksis. Potensialet for mer demokrati er klart tilstede.

Det Sund er oppgitt over, er faktisk det norske demokratiet. En side ved det som fungerer. Nemlig at flertallet bestemmer. At hun i tillegg uttaler seg som om de sju jærkommunene unisont har sagt ja til bybane, forteller litt om viljen til å se. Og til å nyansere. I Stavanger, hvor majoriteten av mulige brukere av en bybane p.t. bor, var vel flertallets ja omtrent like knapt som fylkestingets nei.

Konsensusen på Nord Jæren er ikke tilstede i denne saken. Heller ikke faglig. Bare det burde tilsi at konseptet ikke har vært bra nok. Det er Ryfast-saken om igjen, men lokalt seiret denne gangen fornuften og folkeviljen. Dog med knappst mulig flertall. Og siden Senterpartiet er i flertallet og har ministeren, er det et visst håp om at personlig politisk prestisje og sære klisjeer denne gangen ikke når fram. Departementet kan nå klart støtte seg på konseptvalgutredningene, KVVU-ene.

Hallgeir Langeland sutrer. Han føler seg lurert av Tom Tvedt. Hvordan kan han si noe slikt samtidig som han medgir at den samme Tvedt alltid har vært mot bybanen?

Sett fra utsiden har Tom Tvedt opptrådt ryddig og lojalt i forhold til det han mener er en riktig løsning. Og denne gangen har han altså landet i tråd med ekspertmeningen og folkeviljen. Det er greit med vyer Langeland, men din iver for bane og høyhastighetstog fremstår noe tomhendt når du etter femten år på tinget ikke har klart å gjøre noen ting som helst med togets 20 km/t i Drangsdalen! Samtidig som togturen til tigerstaden og løvebakken, målt i tidsenheter, stadig tiltar. Banevalgene du gjør overbeviser ikke, samtidig som de du ikke gjør avslører. Hverken leg eller lærd lar seg blende.

Nord Jæren trenger bedre kollektivløsninger. Og mer fornuftige billettpriser.

Fylkestinget har, tross kostbar profesjonell overbevisingsstøtte for en bybaneløsning, sagt nei-takk til den fasiten det fikk seg forelagt. Og det er sterkt. Men med den bieffekt at det nå skal brukes ytterligere penger og tid for å finne syndebukker i tilhengernes bruk av PR-millioner. La oss slippe en skittentøyvask som flytter fokus og kaster barnet, et bedre og mer tilpasset kollektivtilbud, ut med vaskevannet.

Fremtidige løsninger må gjerne også gå på skinner, men ikke trikk i Klubbgata, rundt Breiavatnet og/eller parallelt med Jærbanen til Vågen i Sandnes. Bussen er den klart mest fleksible løsningen i det bynære og langs riksvei 44, forutsatt at den kommer seg fram. Og oppgaven for å få til det, er en godt i gang med. Skinnegående løsninger, må ha helt separate linjer, gå raskere og ha de faktiske reisebehovene som utgangspunkt. Her har de - etter norsk standard - demokratisk valgt en lekse å gjøre. Og å lære.

[Se også.](#)

TORGEIR H. PERSETT
Stavanger